

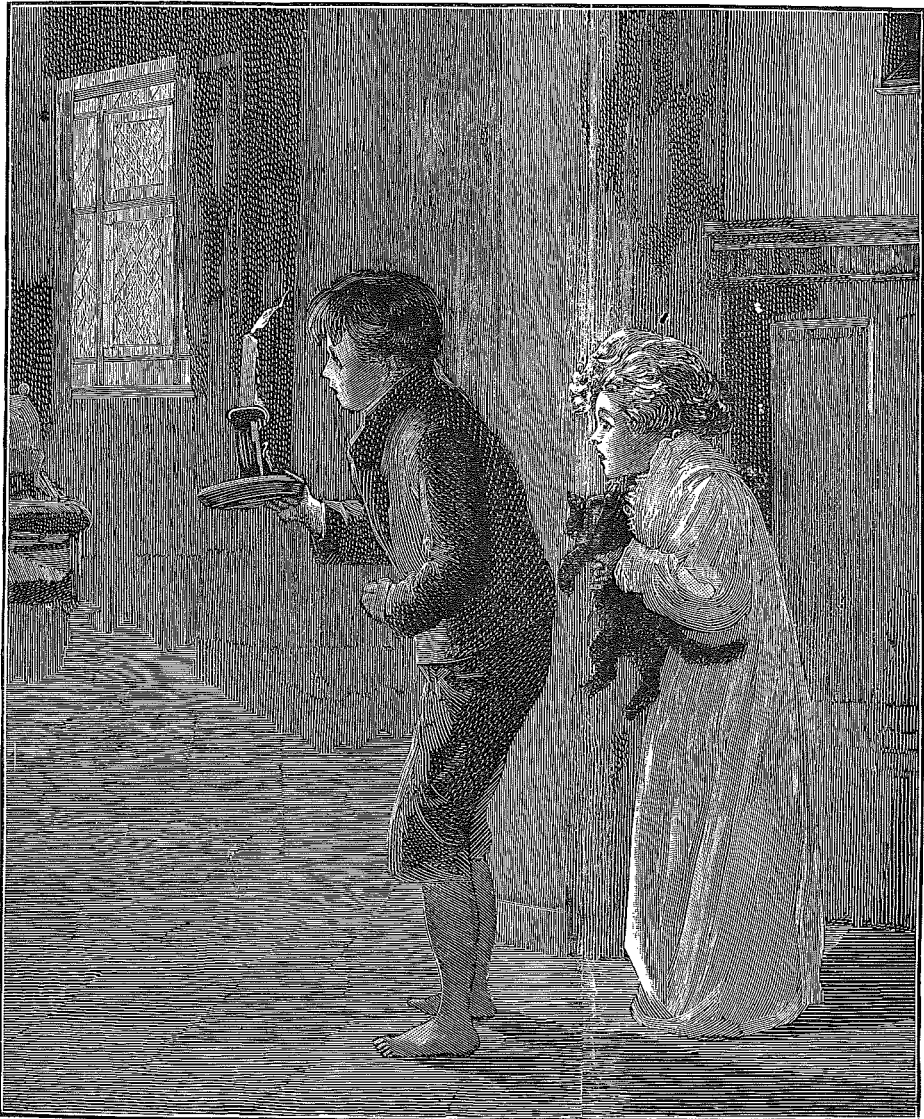
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 41.

14de oktober 1894.

20de aarg.

Første nat paa herregaarden.

Børneblad

Udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, bestalt i forrind. I palter til en adresse paa over 5 ekzpl. leveres det for 40 centz, og over 25 ekzpl. for 35 centz. Til Norge koster det 60 centz.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Fyrrethvende lektse.

Den fjerde bøn.

ABC-klassen: 1 Tim. 6, 6: „Gudsfrugt med nøjsomhed er en stor vinding.“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring til den fjerde bøn.

Forklaring-klassen: Som ovenfor og Hebr. 13, 16: „Glem ikke at gjøre vel og at meddele; thi saadanne ofre behager Gud vel.“

Pin k.

1. I hvormange bønner i Faderbord beber vi om timelige gøber? Kun t en, den 4de; i alle de andre beber vi om aandelige gaver.
2. Hvad har Jesus dermed lært os? At vi skal først søge Guds rige og hans retfærdighed; først og fremst sørge for sjælen.
3. Er det meget, vi trænger til livets ophold? Nei, Jesus lærer os at vi kun trænger dagligt brød.
4. Hvad betyder her ordet brød? De ting, hvorved livet opholdes, saalom mad, drikke o. s. v.
5. Hvad menes da med dagligt brød? Saa meget „brød“, som nødvendigtvis trænges til livets ophold. med det ord „dagligt“ indprenter Jesus os nøj- somhed.
6. Har vi da ikke lov til at bede om rigdom eller velstand? Nei, Guds ord abbaer os imod at ville blive rige (1 Tim. 6, 9), og i Ordsp. 30, 8 lærer vi at bede taaløst: „Armød og rigdom gibe du mig ikke! Lad mig ebe mit besiftelse brød.“ Se ogsaa Ordsp. 23, 4 og Jak. 5, 1.
7. Hvorfor søies ordet i dag til? Dermed vil Jesus lære os, at hver dag har nok i sin egen plage. Vi skal ikke plage os med sorg for fremtiden. Her vil Jesus lære os tilfredsbede i modstænding til vor tids urolige, trable jagen efter at sikre sine udfomme endog efter ens død.
8. Hvorfor siges: giv os vort brød? Med ordene „os“ og „vort“ vil Jesus minde os om to ting: 1) At vi fritime er en løftendefare og skal hjælpe hverandre. 2) At vi ved ærligt arbejde skal gjøre brødet, menneskelig talt, til vort (2 Ehes. 3, 10-12 og 1 Mos. 3, 19).
9. Hvad besjænder vi, idet vi siger til Gud: giv os? At alt er en gave fra Gud, og hvad han ikke vil gibe os, det kan vi ikke tage (Jak. 1, 17, Bbh 27, 79).
10. Dypholder da ikke Gud ogsaa den, som ikke beber? Jo, han lader sin sol opgaa over onde og god.
11. Hvorfor beber vi da, naar Gud giver uden vor bøn? Vi beber her, at han vil gibe os den forstand, at vi maa viseligt finde, at det brød, vi sødes med, gibes os af Gud, og at vi maa være Gud taknemmelige for saa stor en velgjerning.

12. Hvad vil erkjendelsen af, at alt er en gave fra Gud drive os til? Til at takke Gud og bruge gaven med forsigtighed. Boudbøn (Bbh 79).
13. Behøver den, som er rig, at bede den 4de bøn? Ja, Gud kan hvert stiebiff tage alt fra ham (Bbh. 48). Bed at bevare for os, hvad vi har, giver Gud os det paant.
14. Kan vi være visse paa, at Gud vil høre denne bøn? Ja, han har selv befalet os at bede den og vil derfor gibe os, hvad vi trænger; men han har ikke lobet os, hvad vi ønsker (Salme 37, 25).

Lessons for the Sunday School.

Fortieth Lesson.

THE FOURTH PETITION.

ABC Class: 1 Tim. 6. 6: “Godliness with contentment is great gain.”

Catechism Class: Luther’s Explanation to the Fourth Petition.

Explanation Class: Same as above and Hebr. 13. 16: “To do good and to communicate forget not; for with such sacrifices God is well pleased.”

INSTRUCTION.

1. In how many petitions of the Lord’s Prayer do we ask for temporal gifts? In one only, the fourth; in all the others we ask for spiritual gifts.
2. What does Jesus thereby teach us? That we should first seek the kingdom of God and his righteousness; first and above all provide for the soul.
3. Do we need much to sustain life? No; Jesus teaches us, that we need only “daily bread.”
4. What is here meant by bread? Those things wherewith life is sustained, such as; food, drink, raiment, money, etc.
5. What is meant by “daily bread?” As much bread as is necessary to sustain life. By the word “daily” Jesus teaches us contentment.
6. Is it right to ask for riches or wealth? No; the word of God warns us against desiring to become rich,—1 Tim. 6. 9, and Prov. 30. 8 teaches us to pray thus: “Give me neither poverty nor riches; feed me with food convenient for me.” See also Prov. 23. 4, and James 5. 1.
7. Why are the words “this day” added? Thereby Jesus teaches us that sufficient unto each day is the burden thereof. We should not trouble ourselves with cares for the future. Jesus teaches us to be satisfied and not, as so many do in our days, fill their hearts with disturbing and anxious thoughts that they may hoard up enough both for themselves and others after their death.
8. Why do we say, give “us our” bread? By the words “us” and “our” Jesus would remind us of two things: 1) That we Christians are as one family and should help each other. 2) That we by honest work should, humanly speaking, make the bread our.—2 Thess. 3. 10-12, and Gen. 3. 19.
9. What do we confess when we pray God, give us? That all is a gift from God, and that what he will not give us we cannot take.—James 1. 17; B. H. 27 and 79.
10. Does not God sustain those who do not pray?

Yes; God maketh his sun to rise over the wicked and the good.

11. Why do we, then, pray, when God gives without our prayer? We pray in this petition that he would make us sensible, etc.
12. When we know and are mindful of, that all things come from God, what is then effected in us? That we thank God and use his gifts with carefulness. Grace at table.—B. H. 79.
13. Does he who is rich need to pray the fourth petition? Yes; God may any moment take all from him.—B. H. 48. By preserving for us what we have, God continually and anew gives it to us.
14. Can we rest assured that God will hear this petition? Certainly; he has himself commanded us to pray thus, and will therefore give us what we need; but he has not promised to give us what the flesh lusts after.

Spikerhullet.

En ung mand gjorde sin far stor hjertesorg ved sit daarlige liv. Over gang den unge mand var ude paa gale veie og gjorde sin far ny sorg, slog faderen en stor spiker i væggen. Tilslut blev sønnen greben af Guds aand og blev en troende mand. Da drog faderen spikrene ud og sagde: „Gud ske lov, min kjære søn, nu er spikrene borte.“ Da brast sønnen i graad: „Ja far, spikrene er borte, men merkerne staar igjen.“

Ja merkerne, de bitre minder, bliver tilbage, kanse ogsaa en ødelagt helse. Det er en sorgelig vilofarelse, naar nogle mener, at et udbortes rent liv ikke har noget at betyde; det gjør let et menneske egenretfærdigt, heber det. Og skundom taler man, som om det næsten var nødvendigt, at man maatte ind i en eller anden aabnbær synd for at blive ombendt til Gud og glæde sig i hans naade. Det er sandt, at der findes naade ogsaa for den dybest faldne, men det er ligesaa sandt, at vi har synd nok i os selv, om vi ikke ogsaa kommer ind i aabenbar last. Den, som lærer at kjende sig selv, skal nok sande apostelens ord: „Jeg er den største blandt syndere“, selv om han har levet et udbortes rent liv.

Og fremdeles: tænk paa merkerne! Det fortælles i gamle sagn om Simen Peter, at efter sit fald græd han bestandig, saa der i hans ansigt blev en stor fure nedover fra øinene. Han havde fred med Gud, men erindringen om fornegtelsen kom altid

frem igjen. Og noget lignende siger David: „Min synd staar altid for mig.“ Det var miudet, som gjorde saa ondt. Syndernes forladelse havde han, men han saa det mørke punkt.

Derfor: bevar din si ren — tænk paa spikerhullet.

Paa flugt.

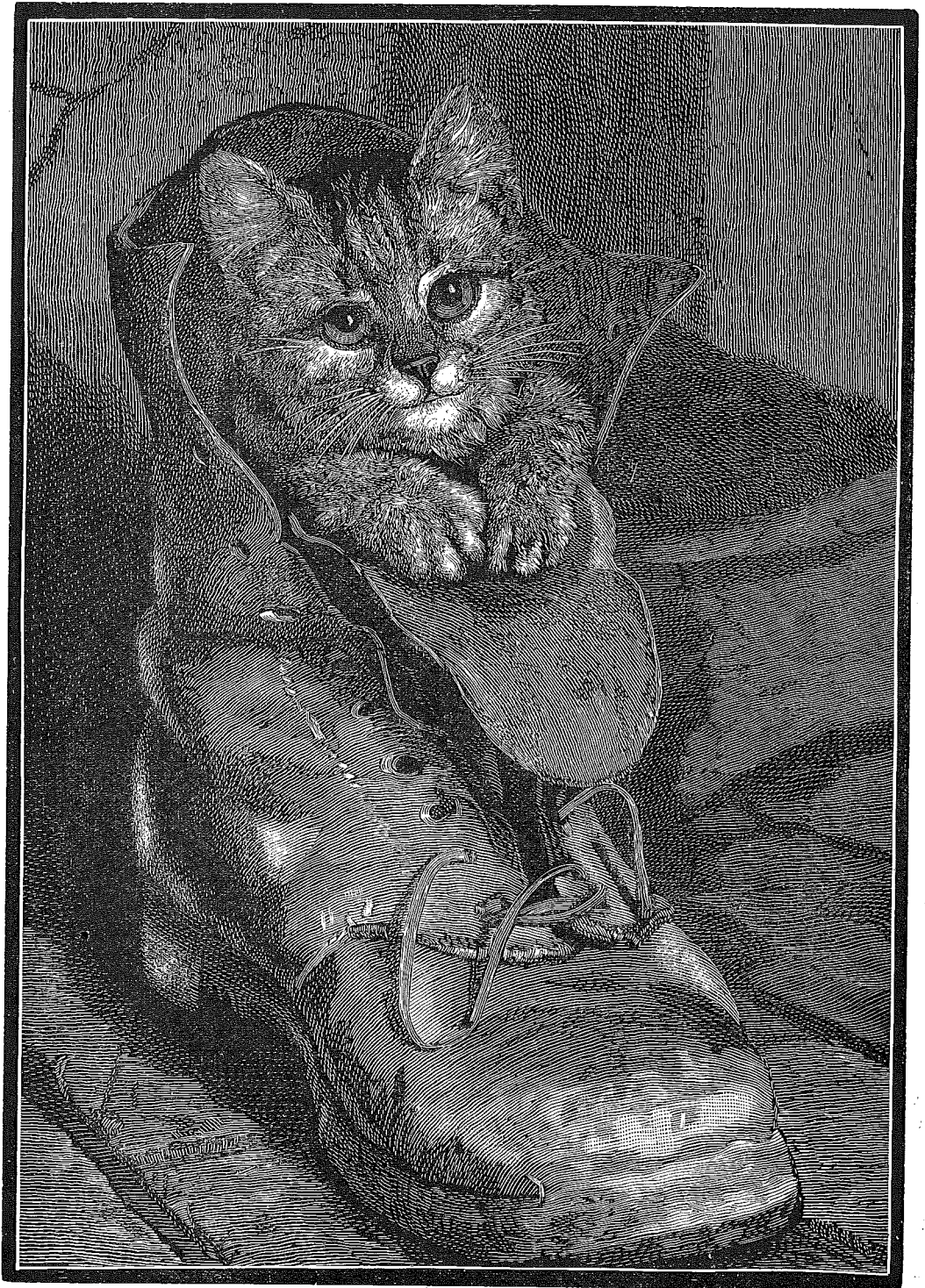
(Af Chr. Schmid.)

(Slutning.)

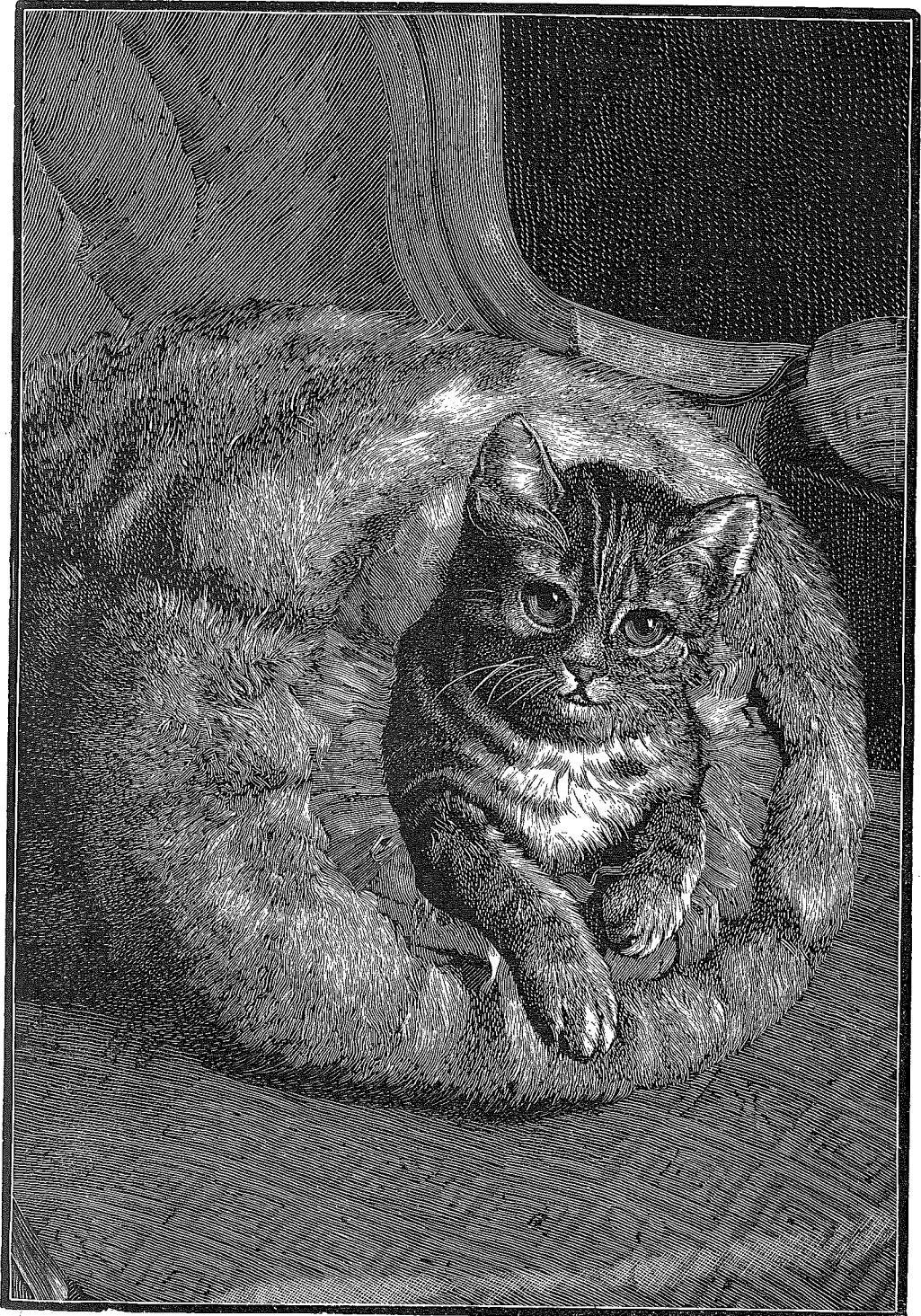
Det smertede den brave adelsmand dybt, at den urigtige meddelelse havde beredt hans hustru saa megen sorg og bragt hende nær gravens rand. Presten var af den mening, at man maatte være meget forsigtig med at meddele fru en glædelig efterretning om, at hendes mand var ilibe og befandt sig i nærheden. Han raadslag en skund med hr. Erlau, hvorledes de bedst skulde gribe sagen fat, og derpaa begav alle sig ivei til den grænd, hvor moder og søn allerede havde tilbragt saa lang tid. Det havde regnet hele dagen, og da der i disse høstliggende egne bliver tidlig vinter, begyndte det udover aftenen at sne. Dette hindrede dem imidlertid ikke fra at skynde sig afsted, og inden lang tid var de komne i nærheden af huset; den elselige prest havde hele tiden fulgt med og vist veien.

Man havde besluttet, at gamle Nikard først alene skulde gaa ind. Fru Erlau sad netop borte ved ovnen og strikkede, og Karl læste høit for hende i en bog. Da den tro tjener med det snehvite haar traadte ind, udstødte fru en et høit skrig, og strikketøiet faldt ud af hendes hænder. Hun skyrte med taarer i øinene mod den kjære gamle og hilste ham ligesaa hjertelig velkommen, som om det havde været hendes far. Ogsaa Karl var jublende glad. Fru en had den gamle at sætte sig ned paa en stol, som hun skytede hør til ovnen.

„At Nikard“, begyndte hun, da tjeneren havde sat sig ned, „saa skulde vi alligevel komme til at se hverandre igjen i dette liv. O, lad mig tie om den blodige død, som er blevet den bedste og mest fortræffelige mand tildel. Det er saa ondt at tænke paa. Men hvorledes er det gaaet med Lina? Døde det kjære barn, saaledes som lægen spaaede?“

Commerbolig.

Winterbolig.

Rikard fortalte da, hvorledes den venlige huslæge havde sagt, at barnet var slygere, end det virkelig var, for at faa moderen til at flygte. Han fortalte, hvorledes Lina snart var bleven frisk igjen og siden ikke havde feilet det mindste. Moderen frydede sig, og hendes øine straalte af henrykkelse.

„Men“, sagde hun alvorlig, idet en skvage lagde sig over hendes ansigt, „hvorfor har du ikke taget hende med? Hvorfor har du ikke ført hende ud af bort uslykkelige fædreland, hvor man ingen stund kan være sikker for sit liv? Hvorfor har du —“

Hun fik ikke sagt mere; thi idetsamme blev døren aabnet, og Lina styrtede i sin moders arme. Ogsaa Karl klyngede sig ind til hende, og glødere taarer er sjelden blevne udgydte end dem, som randt nedad den lykkelige moders kinder, da hun atter holdt begge sine børn i sine arme.

Dog, snart begyndte en underlig vemod at faa overhaand over glæden.

„Bare nu ogsaa min kjære mand havde levet!“ udbrød hun med et blik mod himmelen. „Da vilde min glæde kunne have været fuldkommen. Men du kan et moderhjerte ikke andet end føle med smerte ved tanken paa, hvorledes J er uden nogen far og forsørger i denne verden; thi hvad kan jeg fattige, raadløse enke gjøre for eder?“

Nu begyndte Rikard forsigtig at forbedre budskabet om, hvorledes hendes mand alligevel var ilive. Og snart havde han fortalt alt. Fru Erlau tog efterretningen med mere ro, end Rikard havde kunnet tænke sig. Den store glæde at gjense den gamle og den endnu større at kunne trykke sin datter til sit hjerte var for den ædle frue den naturlige, gradvise overgang til at kunne rumme den endnu større glæde i sit hjerte — glæden over, at hendes mand, som hun havde anseet for henrettet, endnu var ilive. Med bankende hjerte havde hendes mand allerede længe staaet udenfor døren, hvor han havde kunnet høre hvert eneste ord.

Da Rikard havde faaet sagt saa meget, at fru Erlau forstod, at hendes mand var ilive, udbrød hun jublende:

„Han lever! Gud være priset for sin barmhjertighed, at han har revet ham ud af mordernes haand! Visselig er han ikke langt borte! Kom, lad os skynde os til ham, børn!“

Da aabnedes i det samme døren, og hr. Erlau styrtede sig straalende af lykke i sin hustrus arme. Den brave frue, der saa længe havde anseet sin mand for død og nu saa ham levende hos sig, blev grebet af en underlig følelse. Hun ligesom endnu tvilede, om det virkelig ogsaa kunde være ham, medens hun aldrig blev træet af at betragte ham. Hun kunde ikke udfige, hvor lykkelig hun var tilmode, og sagde blot: „Er det saadan lykke at gjense den, man har anseet for død, hvilken salighed maa det ikke da blive i himlene, hvor vi skal mødes med saa mange af de kjære, som vi her maa savn!“

Far og mor, søn og datter, den værdige prest og den trofaste tjener tilbragte derpaa en overmaade lykkelig aften ved den landlige arne. Ogsaa den gamle tyroler og hans hustru kom ind og tog den hjerteligste del i familiens glæde.

Næste morgen kom der endnu en gjæst til huset; det var den vakre kanarifugl, som Gud havde benyttet som sit redskab til atter at samle den ædle familie. Man havde ladet den blive tilbage paa prestegaarden, men nu maatte Rikard afsted for at hente den. Karl blev meget glad ved at se sin lille fugl igjen. Medens moderen laa syg, var den engang sluppet ud gennem det aabne vindu, og Karl havde senere intet hørt til den. Hr. Erlau havde selvfølgelig allerede fortalt om, hvorledes kanarifuglen havde ført ham paa spor efter hans hustrus og søns opholdssted, og hans fortælling bragte Karl til at udbrøde: „Ja, var det ikke heldigt, at jeg skulde finde paa at lære fuglen dinne melodi! Og jeg, som var saa bedrøvet over at have mistet fuglen, og saa tog Gud den fra mig for siden at give mig baade den og far og søster igjen. Det er dog ogsaa forunderligt, hvorledes en liden ulykke kan blive aarsag til en saa stor lykke.“

„Ja du har ret, kjære Karl“, sagde faderen. „Og Gud har nok ogsaa havt sin mening med at tage fra os bort jordiske guds; det er, forat vi skal lære at sætte desto mere pris paa de himmelske stætte. Kanste det kunde hende, at han ogsaa lader os saa vore eiendomme tilbage, ligesom du har faaet kanarifuglen.“

Karl havde bedet en gjætergut om at søge at fange kanarifuglen. Dette havde

ogsaa lyklets for gutten; men istedenfor at bringe den tilbage, havde han solgt den til en fuglehandler. Han blev selvfølgelig ikke lidet forkræffet, da han nu blev indfaldt for presten og af denne fik vide, hvorledes hans tyveri var kommen for dagens lys mange, mange mile borte i et fremmed land.

„Aldrig skal jeg stjæle en eneste gang mere i mit liv. Det er dog sandt alligevel, at intet er saa fint spundet, at det jo ikke engang kommer for solens lys.“

Hr. Erlau besluttede at bo vinteren over i den tyrolske fjelddal. Nikard fik være paa en af nabogaardene, og buret med kanarifuglen blev hængt paa det gamle sted, hvor det havde været, før den fløj bort. Lina blev aldrig træt af at made den og stelle for den. Og saa ofte, naar familien var samlet i den lille stue, istemte pludselig den tvilke fugl melodien til sangen:

„Jeg er ikke bange; i nød og sorg
Er Gud vor borg, er Gud vor borg.“

Lad lynet blinke, tordnen slaa,
Gud vaager hjærtlig for sine smaa.“

Det kunde da hælde, at baade forældre og børn istemte hele sangen, og den bragte dem trøst og opmuntring. Og naar mismod eller bekymringer kunde lægge sit tryk over dem, var ikke sjelden den lille fugl den, som med sine glade triller jagede sorgen bort.

„Lad os sætte al vor tillid til ham, der allerede engang saa forunderlig har hjulpet os ved denne lille ubetydelige skabning“, sagde de. „Han, som har tusende maader at hjælpe paa og hidtil har hjulpet os, vil nok ogsaa hjælpe os fremdeles.“

„Ja, ja“, sagde gamle Nikard, „saa tænker ogsaa jeg. Synet af de smaa fugle udenfor vinduet i kulden og sneen øver altid sin virkning paa mig. Jeg kommer til at tænke paa ordene: Se til himmelens fugle; de saar ikke, høfter ikke og samler ikke i lade, og dog føder deres himmelske fader dem. Er ikke I meget mere end de? Men synet af denne fugl gjør dog endnu langt mere indtryk paa mig, og naar den istemmer sin sang, kan jeg ikke mere være bedrøvet, hvor daarlig det end kan se ud baade paa den ene og den anden maade. Han, som sørger for de smaa fugle, vil ogsaa sørge for os.“

Den brave familie maatte endnu en tid leve yderst tarvelig; men tilslut fik de lov

til at vende tilbage til sit fædreland og fik der tilbage mesteparten af sine eiendomme. De var atter rige og velstaaende, og de var ikke mindst glade herover, fordi de derved blev satte istand til at belønne den brave Nikard, hans kone og søn samt den gamle fister og alle andre venner for al den opofrende hjærlighed, som de havde vist i nødens og trængslens stund.

Vær ikke ulydig mod dine forældre.

Det vil du sikkert lobe, naar du læser dette; thi jeg ønsker, at du aldrig skal udgibe saa bitre taarer, som jeg engang saa, at en gammel mand udgjød. Jeg vil anføre hans egne ord, som vil vise dig, hvor længe uldhighedens braad kan gjennemføre et hjerte.

En gammel mond had engang grødende ved en flodbred. En liden gut løb hen til ham og spurgte: „Hvorfor græder du? Har du ingen, som elsker dig?“ „O jo!“ svarte han. „Men lad mig fortælle dig, hvorledes dette vand minder mig om en stor synd, som jeg engang har begaaet. Da jeg var en gut, havde jeg en yngre søster ved navn Elise. Min syge mor betroede hende til min opstiat og advarede mig for at gaa for nær til flodbredden med hende. Mor var syg i lang tid. Da gif jeg en dag uden at agte paa hendes forbud med den lille ned i nærheden af vandet og lod hende lege der. Pludselig hørte jeg hende fortvilet raabe: Hjælp mig! bror, hjælp mig! Men det var for sent. Da jeg kom hen til stedet, saa jeg blot hendes ene haand, da hun sank ned i vandet. Ude af mig selv af forfærdelse løb jeg hjem og skreg: Elise er druknet! Elise er druknet! Min mor hørte mit skrig og fik en saadan skræk, at hun faldt død om. Saaledes mistede jeg ved min egen skyld paa en dag de to, som var mig saa kjær. Man lagde dem tilsammen i en kiste, hvor de hviler ved siden af hverandre. Men endnu, efter saa mange aars forløb, maa jeg græde ved synet af dette vand og tænke paa de sørgelige følger af min uldhighed.“

Vore synder har dræbt Jesus; Jesu død har dræbt vore synder.

Forste nat paa herregaarden.

[Med billede.]

Mer hundrede aar gammel var den store herregaard og omgivet af grønne enge og bølgenne agre, af granskov og birkelunde. Den havde i flere slegtled gaaet i arv i den samme familie, og dens rige eiere havde aldrig ladet den forfalde; her var alt fint, blankt og herregaardsmæssigt nu som for hundrede aar siden.

Det var derfor med en egen følelse af ærefrygt, at Fin og Gudrun betraadte Fredheim — saa hed gaarden. Deres fader var en af godseierens bedste ungdomsvener, og derfor havde denne indbudt de to smaa til at besøge sig nogle uger. De sølte sig som sagt en del underlig tilmode med engang; men de venlige ansigter, som mødte dem paa alle kanter, gjorde dog, at de straks kom til at føle sig som hjemme.

„J er vel ikke rædde for at ligge alene?“ spurgte husets frue.

„Nei langtifra!“

„Og er vel heller ikke bange for mus?“

„Nei saadanne rædhæder var de ikke!“ mente de begge. Da de imidlertid fik høre, hvorledes det for et aar siden var hændt, at en mus var hoppet lige op i ansigtet paa en gæst, begyndte Gudrun at faa betænkeligheder og spurgte, om hun ikke kunde faa en kat med sig op; da skulde de ialfald slet ikke være bange.

Den elskværdige frue kom med en del indvendinger om, at det ikke skulde være rigtig brav at have katte i værelser, hvor man sov; men enden blev, at de fik katten med.

Nei, hvor pent der var gjort istand til dem! To smaa nydelige værelser lige ved siden af hinanden! Hvis de vilde, kunde døren gjerne staa oppe. Gudrun gjorde selvfølgelig krav paa at have katten hos sig.

Snart laa de i de deilige senge, og trætte, som de var efter reisen, sovned de hurtigt.

Midt paa natten vaagnede imidlertid Fin ved at Gudrun raabte ind til ham:

„Hørte du noget?“

Nei Fin havde ikke hørt noget.

De laa og lyttede en stund. Nu hørte ogsaa Fin lyden; den kom fra fideværelset. Det var vist mus, mente han.

„Skal vi slippe katten derind?“ foreslog Gudrun.

Fin laa og betænkte sig en stund. Til sidst gik han dog med paa forslaget, fik tændt et lys, kastede i en fart nogle klæder paa sig, og i næste øieblik var de inde i fideværelset, en stor sal — Fin bar lyset og Gudrun katten; begge skjald af kulde og delvis ogsaa af frygt.

Intet var at se eller høre derinde. De stod en stund og saa sig om. Til sidst bestemte de sig til at slippe katten og atter at vende tilbage til sine soveværelser.

De laa endnu en stund og lyttede; men snart fik trøstheden overhaand.

Næste morgen skulde en af husets piger gjøre rent paa „salen“. Men hun blev ikke lidet forskrækket, da hun kom derind. En blomsteropsats var revet overende og besværrer gaaet noget istykker. Og oppe paa et bord, hvor en hel del nipsager havde plads, var der den største uorden. En porcelænsfigur var faldt overende og havde faaet knust sin næse; en eau-de-cologne-flaske var veltet, glassforken faldt ud og dens indhold strømmet ud over bordet, hvor den blandt andet havde overgødt en del breve med sit vellugtende indhold; det var breve, som fruen havde skrevet den foregaaende eftermiddag, og som skulde sendes med posten. Og i en af gardinerne var der en stor slænge!

Pigen stod en stund rent forskrækket og kunde ikke begribe det hele, indtil hun pludselig fik øie paa katten, og det var just ikke paa en lempelig maade, hun benyttede kosteskafet for at faa den ud.

Men hvorledes gik det Fin og Gudrun da! Ja, de slap selvfølgelig for at komme i berøring med noget kosteskaf; men det var godt, at det var fars bedste ungdomsven, de var i besøg hos; ellers er det ikke godt at vide, om de var slupne saa let, som de gjorde.

